

Chương 37

Thọ Săn Mới Tới

Đỗ Quyên là gặp người là cười, không có ai cũng cười.

Không phải nàng lấy lòng khoe mẽ, cũng không phải chê cười ông ngoại cùng ông bà nội ngậm đầu nhau, mà là nàng thật cảm thấy cuộc sống thật vui vẻ. Nơi này không có sách đọc, cũng không có TV xem, đành phải xem nhân sinh trăm dạng.

Trước đây nàng không biết sàu, chỉ cần trời không sập không chết được, nàng luôn cười. Nay ngay cả chết cũng đã trải qua, nàng còn có cái gì để sàu?

Tích cóp những việc vụn vặt này, đợi tương lai gặp Lý Đôn sẽ kể lại với hắn. Mà hắn nhất định cũng có thật nhiều phần khích trải qua nói cho nàng biết. Lúc đó, hai người sẽ có rất nhiều chuyện nói không hết.

Còn chưa tới cửa nhà, cách thật xa, Đỗ Quyên đã nghe thấy tiếng người ồn ào trong sân nhà mình. Chờ đến cửa vừa nhìn, oa

Nam nữ hối hả nói giỡn. Đám trẻ như cá chạch lên vào chạy ra. Đủ loại hơi người xông vào mũi.

Nàng cũng cực kỳ hưng phấn. Đôi mắt lẩn lờng lóc chuyển động cũng không nhìn đủ.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương thấy trận này đều âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn mang tới không ít thứ. Bởi vì phàm người tới đều mang theo gì đó, có người xách một con gà trống. Bọn họ thân là ông bà nội, nếu mang đến một rổ rau xanh rau khô, còn cả nhà đều tới, sợ là sẽ bị người trạc cột sống.

Đã nói không thu lễ, vì sao còn có người mang gà trống đến vậy?

Bởi vì hôm nay là đoàn ngộ có vài nhà giết gà. Nhưng nhà mình giết gà thì chỉ có thể ăn gà. Dem gà qua tặng còn có thể ăn thịt hoẵng, thịt thỏ, gà rừng và thịt heo, còn có thật nhiều khác đồ ăn nữa, có lời hơn.

Về phần những người không có ý định giết gà, chỉ chuẩn bị xào bát trứng gà, chưng bát thịt khô quá tiết, thì càng nghĩ như vậy. Cầm trứng gà tới, lấy thêm chút rau khô, thịt khô đã là rất tiết kiệm. Ngay cả gà đều không nở giết, trong nhà khẳng định là không dư dả, khó tránh khỏi tính kể một chút.

Cho nên tràng diện này bị nháo cho lớn, có chút loạn.

Lâm Đại Mãnh đứng giữa sân tự mình điều phối. Nhìn thấy Phùng Trường Thuận tới vội tiến lên nghênh đón, đưa thông gia tới bàn chủ chính ở giữa sân uống trà. Cha hắn, Lâm lý chính và mấy lão nhân lớn tuổi đều ngồi ở bàn đó. Các nữ nhân thì tự tiện.

Đỗ Quyên rất bội phục, cảm thấy hắn như chủ nhân nhà này.

Thấy mọi người trở về, Phùng Minh Anh và Hoàng Tước Nhi không biết từ đâu chui ra, đợi không kịp muốn ôm Đỗ Quyên.

Hoàng đại nương không chịu buông tay, nói nàng muốn ôm một hồi. Phùng Minh Anh đành phải từ bỏ.

Hoàng đại nương thấy gần công lớn có mấy bà già ngồi chung một cái bàn, chuyện trò rất náo nhiệt, vội tiếp đón Phùng bà mẹ qua ngồi xuống cùng bắt chuyện, một bên xem náo nhiệt. Hoàng Lão Thực và Hoàng lão Nhi, Phùng Thị và Phùng Cô đều đi hỗ trợ đi làm việc.

Các bà thấy Đỗ Quyên, đều tiến lên chọc cười.

Đỗ Quyên có lệ cười một trận, chỉ lo nhìn chung quanh xem náo nhiệt.

Chợt nghe một người cười nói: "Đại Mãnh ca, ta muốn đến ăn thịt. Nhà ta không có thứ gì tốt, ta đưa hai gánh củi đến được không?"

Đỗ Quyên vội vàng quay đầu, muốn nhìn xem là ai, ngôn ngữ thật thà y như Lão Thực cha nàng. Đáng tiếc bị người che khuất. Nàng lại không có bản lĩnh thăm dò nhìn quanh.

Chợt nghe một người dùng giọng điệu cười nhạo nói: "Quả Cân, người đưa hai gánh củi đến là muốn ăn thịt? Người mơ tưởng!"

Đây là thanh âm Lâm Đại Đầu, Đỗ Quyên nghe được.

Lâm Đại Mãnh mắng: "Đại Đầu, sao nói chuyện như vậy? Quả Cân, không có việc gì, người cứ mang mấy gánh củi đến. Dù sao nấu ăn cũng cần củi đốt. Chúng ta không thể dùng hết củi lửa nhà Lão Thực. Con hắn còn nhỏ, ruộng đất lại bận rộn không rảnh lên núi đốn củi, người mang đến là vừa lúc."

Quả Cân nghe xong vui mừng nói: "Ai! Ta đi gánh tới."

Lâm Đại Mãnh lại kêu lên: "Kêu vợ người mang hai đứa nhỏ tới. Nếu thịt thà đồ ăn không đủ ta tặng lên."

Quả Cân kích động nói: "Đa tạ Đại Mãnh ca!" Hưng phấn chạy.

Đỗ Quyên xem náo nhiệt còn không quên bình luận thầm: Thật là người lãnh đạo mới!

Bởi vì người lui tới, ra vào nhìn thấy Đỗ Quyên đều muốn dừng lại đùa vui, Hoàng đại nương càng không ngừng chào hỏi. Nàng quay mặt ra phía cửa, như vậy Đỗ Quyên thấy rõ tình hình trong sân.

Bỗng nhiên bên ngoài một trận xôn xao, vài người mang hai con hươu đốm tiến vào. Có rất nhiều hán tử đi cùng mang theo rất nhiều gà rừng và thỏ, như gió đi về phía Lâm Đại Mãnh.

Mọi người đều ngừng công việc trong tay, quay đầu nhìn về bên kia, muốn biết xảy ra chuyện gì.

Mọi người vây quanh một hán tử trẻ tuổi to lớn mặc một thân màu xám vải thô áo ngắn, sau lưng đeo nghiêng một túi hành trang, cao giọng cười nói hướng về bàn chủ bên này.

Lâm Đại Mãnh dẫn hán tử đi chung quanh một vòng cho người trong thôn thấy diện mạo, sau đó mới kéo hán tử tìm một cái bàn trống ngồi xuống, cách Đỗ Quyên này bàn không xa, mấy người đàn ông ngồi xuống tiếp đón nói giỡn.

Đỗ Quyên lắng tai nghe mới nghe rõ duyên cớ.

Thì ra là một thợ săn vừa tới thôn Thanh Tuyên, tên gọi Nhậm Tam Hòa. Trước tết đoàn ngộ, săn rất nhiều thú muốn cảm tạ thôn dân, đúng lúc dự buổi tiệc thịnh soạn này.

Lâm Đại Mãnh vỗ vai người nọ cười nói: "Nhậm huynh đệ, cái này vừa lúc không cần người đưa đến từng nhà, hôm nay người trong thôn đều ở đây. Uống rượu no say một lần, mọi người sẽ chấp nhận người là người thôn Thanh Tuyên."

Nhậm Tam Hòa mỉm cười hỏi: "Sao mọi người hưng trí như vậy?"

Lâm Đại Mãnh ha ha cười nói: "Nói ra thì dài. Lát nữa ta nói với người."

Lâm Đại Mãnh lập tức nắm lấy cơ hội, vội nói: "Không dài chút nào. Là ta muốn làm tiệc đầy tháng cho con dâu, nhờ ca ta hỗ trợ. Ai ngờ ca ta có bản lĩnh, nháo ra động tĩnh lớn đến vậy."

Mọi người âm âm cười to.

Nhậm Tam Hòa nghe xong rất hưng trí, hỏi tới: "Nga? Thì ra là tiệc đầy tháng. Vậy là ta đến đúng dịp. Là tiểu thư nhà ai? Thật phúc khí!"

Hoàng Lão Thực đang theo một người đàn ông khiêng một rổ bát đĩa đến, muốn bày lên bàn, nghe lời này, vội vàng giơ lên cao cánh tay hô: "Là nhà ta! Khuê nữ của ta!" Về mặt thập phần tự hào.

Có người ngứa mắt hán tử cao hứng, lôi góc gác ra nói: "Không phải là có phúc khí. Vợ hán tử ở trên núi đón củi sinh, còn sớm sinh một tháng nữa. Chỉ là nuôi được tốt vô cùng."

Người này thấy hôm nay Hoàng gia náo nhiệt như vậy, có chút ghen tị muốn cười nhạo Hoàng Lão Thực, lại bị Lâm Đại Mãnh nhìn lướt qua, một câu đã sửa lại ý tứ.

Ánh mắt Nhậm Tam Hòa ngưng lại, lập tức nhỏ giọng hỏi Lâm Đại Mãnh: "Là thật? Vợ hử lợi hại như vậy, một mình ở trên núi sinh con? Mừng năm tháng trước sinh?"

Lâm Đại Mãnh gật đầu, hai ba câu đem sự tình nói một lần. Lâm Đại Đầu ở bên cạnh bỏ sung, thổi phòng Đỗ Quyên thông minh lanh lẹ như thế nào.

Nhậm Tam Hòa nghe xong cảm thán không thôi, nói với Hoàng Lão Thực muốn nhìn thấy con gái hử.

Hoàng Lão Thực vội vàng xoay người chạy tới chỗ mẹ của hử, ôm lấy Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên ở khoảng cách gần đã nhìn thấy rõ người này.

Tục ngữ nói tướng do tâm sinh, ý nói khí chất của một người là từ trong nội tâm phát ra ra ngoài. Như Lâm Đại Mãnh, vừa nhìn đã biết là người hào sảng, quang minh, hơn nữa là người đàn ông đảm đương thập phần. Mà Lâm Đại Đầu, từ cách nói chuyện đến làm việc vun vọt tinh tế là có thể nhìn ra hử là người thích tính kế. Hoàng Lão Thực trong ngoài đồng nhất, thậm chí không cần mở miệng nói chuyện, người khác có thể nhìn ra hử là người chân chất thành thật.

Ba người bọn họ còn có một điểm giống nhau: đó chính là đàn ông ở trong núi.

Nhưng Đỗ Quyên lại cảm thấy người thợ săn mới tới này không giống người trong núi, nói chính xác là không giống nông dân.

Trên mặt hử râu ria xồm xàm, giống Lâm Đại Mãnh là người đàn ông hào sảng nhưng lại không có sự hào phóng trên người của hử. Trong lúc giờ tay nhắc chân lộ ra sự hấp dẫn, ngẫu nhiên lặng im thì thì có vẻ nội liễm thâm trầm. Nhìn kỹ, mi mắt cực kỳ anh tuấn, rất trẻ tuổi, nhiều lắm là hai mươi tuổi. Vì trên mặt hử chòm râu hỗn độn, nhìn không ra tuổi tác thật. Nếu không có chòm râu, khẳng định càng trẻ tuổi.

Sau khi nhìn thấy Đỗ Quyên, ánh mắt hử chợt lóe, lúc này đưa tay ôm nàng, vừa tinh tế nhìn xem, vừa không yên lòng khen: "Thật dễ thương! Thật dễ thương!"

Chương 38

Chẳng Lẽ Là Cha Tôi?

Nhậm Tam Hòa nhìn Đỗ Quyên, lại ngẩng đầu đánh giá Hoàng Lão Thực, khẽ cười nói: "Con gái người không giống người. Có phải giống vợ người không?"

Hoàng Lão Thực sừng sốt một chút, "Ân a" hai tiếng, gật đầu nói: "Giống nương nàng!"

Nhậm Tam Hòa không lên tiếng, cúi đầu tiếp tục chăm chú nhìn Đỗ Quyên, nhú mày, tựa hồ đang suy nghĩ vấn đề gì đó, vẻ mặt có chút nghi hoặc.

Đỗ Quyên cảm thấy người này có chút không thích hợp, cũng nhìn hẩn chăm chăm.

Một lớn một nhỏ đối diện nhìn nhau một lúc, Đỗ Quyên bỗng nhiên nhếch miệng cười làm Nhậm Tam Hòa ngốc trệ, như bị một chấn động cực lớn, môi hơi run rẩy.

Lâm Đại Mãnh ở một bên thấy hẩn ôm Đỗ Quyên thật lâu không lên tiếng, kinh ngạc kêu lên: "Nhậm huynh đệ? Nhậm huynh đệ?"

Nhậm Tam Hòa vội vàng quay đầu, cổ lộ ra vẻ tươi cười nói: "Tiểu đệ thấy đứa nhỏ này thật xinh đẹp nên nhìn đến choáng váng. Đáng tiếc ta còn chưa cưới vợ, bằng không sẽ nhanh chóng sinh con trai, sẽ cầu hôn cùng Hoàng huynh đệ."

Mọi người cười ha ha, Hoàng Lão Thực càng cảm thấy trên mặt sáng rọi.

Lâm Đại Đầu dậm chân nói: "Ta nói Nhậm huynh đệ, vừa rồi người không nghe ta nói sao? Đây chính là con dâu ta định ra. Nếu không hôm nay sao có tiệc đầy tháng này chứ."

Mọi người càng cười ngửa tới ngửa lui.

Lâm Đại Đầu nhìn đường đệ cười mắng: "Xem tiền đồ người kia! Nhậm huynh đệ nói giỡn, người ta ngay cả vợ còn chưa có, người hoảng cái gì?"

Lập tức liền có người đảm nhiệm việc mai mối nói: "Nhậm huynh đệ, người muốn tìm dạng con gái nào, người nói đi, cô nương thôn Thanh Tuyền của chúng ta tùy người chọn."

Nhậm Tam Hòa không đáp lời người này, tiếp tục truy vấn Lâm Đại Đầu nói: "Các người thật định thân?" Nói xong đưa ánh mắt ném về phía Hoàng Lão Thực, tựa hồ không thể tin được.

Đỗ Quyên bị hấn ôm vào trong ngực, cảm thấy thân mình hấn trong nháy mắt đều căng thẳng.

Hoàng Lão Thực khoát tay nói: "Còn chưa đâu nhưng có ý tứ này."

Lâm Đại Đầu giải thích: "Cũng không xê xích gì nhiều. Chỉ là chưa đặt sính lễ, chờ bọn hấn lớn hơn một chút sẽ đặt sính lễ. Nhưng là Lão Thực huynh đệ, ta an bài này tiệc đầy tháng khá tốt chứ?"

Hấn rất sợ Hoàng Lão Thực quên công lao của hấn, vội vàng nhắc nhở.

Hoàng Lão Thực nhếch miệng cười nói: "Tốt! Ít nhiều nhờ Đại Đầu ca." Ngẫm nghĩ lại nói, "Cũng phiền toái Đại Mãnh ca." Chợt nhớ tới Nhậm Tam Hòa cũng sẵn rất nhiều thứ, còn có hai đầu hươu, vội thêm vào một câu, "Cảm tạ Nhậm huynh đệ."

Đỗ Quyên nhất thời bật cười, cảm thấy Lão Thực cha quá thành thật.

Nghe nàng cười, Nhậm Tam Hòa vội cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt sáng ngời lộ ra vui vẻ.

Đỗ Quyên cũng hí mắt cười nhìn hấn, suy đoán lai lịch của hấn. Sẽ không là cha ruột của mình tìm tới chứ? Thần thái này, hình dạng này, cũng không giống a!

Mấy ngày nay nàng cũng nghĩ tới thân thể của thân thể này nhưng không nghĩ ra. Rốt cuộc là dưới tình huống gì mà bỏ một đứa con nít trên đỉnh núi hoang vu. Nếu nói là bị người ám hại thì tùy tay vứt xuống đất hoặc là ném vào vách núi, không phải thành bánh thịt sao, cần gì để cho nàng sống sót?

Không nghĩ ra, nàng cũng lười suy nghĩ.

Người trước mắt này, nghe nói đã gia nhập thôn Thanh Tuyên, lẽ ra không quan hệ gì với nàng mới đúng. Nếu có liên quan, không phải là nên mang đi nàng sao?

Mặc kệ như thế nào, nàng cảm giác người này không có ác ý, cho nên cũng không có sợ hãi, chỉ cần để ý một chút.

Trong tiếng la hét âm ỉ cười đùa, cuối cùng Nhậm Tam Hòa cũng biết rõ sự tình trải qua.

Hấn nhìn Lâm Đại Đầu, nửa thật nửa giả cười nhạo nói: "Người muốn cầu con gái người ta sao? Con trai của người thế nào, có xứng đôi không?" Rồi hướng Hoàng Lão Thực nói, "Hoàng đại ca đừng để hấn dụ, không thể tùy tiện đưa con gái cho hấn. Hôm nay làm tiệc đầy tháng, con mời trừ bỏ Đại Mãnh ca đánh, tiểu đệ đánh cũng tính một phần. Hấn bắt quá chỉ sẵn mấy con thỏ con..."

Lâm Đại Đầu không ngờ hấn phá mình, nói: "Nhậm huynh đệ, ta không có đắc tội với ngươi mà? Không phải ngươi mới đến sao, hôm nay là lần đầu ta gặp ngươi."

Những người đàn ông cười vang không dứt, la hét nói nên đem Đỗ Quyên định cho con trai Lâm Đại Mãnh mới đúng, bởi vì phần lớn con mồi cũng là do Đại Mãnh ca đánh về.

Lâm Đại Đầu tức giận đến bĩu môi.

Nhậm Tam Hòa không để ý tới hấn, cúi đầu nhìn Đỗ Quyên ôn nhu cười, sau đó rất cẩn thận đem nàng cho Hoàng Lão Thực.

Sau đó, hấn lấy hành trang trên lưng xuống, từ bên trong cầm ra hai cái sừng hươu, nhét vào giữa thân mình của Hoàng Lão Thực và Đỗ Quyên, nói: "Hoàng đại ca, hôm nay đúng dịp lệnh ái... ngày lành của con gái ngươi, tiểu đệ không có thứ gì khác, lộc nhung mới mẻ vừa hạ được, cho tẩu tử bỏ thân mình đi."

Tuy Hoàng Lão Thực thật thà nhưng cũng biết lộc nhung quý trọng, vội vàng nói: "Này... sao dám nhận chứ? Huynh đệ giữ lấy tự mình bán lấy tiền đi. Nghe Đại Mãnh ca nói, thứ này thật đắt."

Nhậm Tam Hòa lại cười nói: "Đây là một phần tâm ý của tiểu đệ. Còn hai cái nữa sẽ đưa cho Lâm đại ca, cho lão thái gia cùng lão thái thái dùng." Nói xong đưa hai sừng hươu còn lại cho Lâm Đại Mãnh.

Lâm Đại Mãnh liền chối từ.

Nhậm Tam Hòa nghiêm mặt nói: "Lâm đại ca đừng từ chối. Huynh đệ còn có việc muốn nhờ, chẳng lẽ sẽ không giúp ta?"

Lâm Đại Mãnh lắc đầu bật cười, nhìn Hoàng Lão Thực nói: "Nhậm huynh đệ là người sáng khoái, ngươi hãy thu đi. Qua vài ngày nữa chúng ta giúp Nhậm huynh đệ xây nhà, ngươi có ở không thì đến giúp một tay."

Hoàng Lão Thực rất tin phục Lâm Đại Mãnh, vội gật đầu đồng ý, vừa vui sướng cảm tạ Nhậm Tam Hòa một lần nữa, xong mới vui sướng hải lòng ôm Đỗ Quyên đi qua bên kia.

Phía sau, ánh mắt Nhậm Tam Hòa vẫn đuổi theo bóng lưng hấn.

Hoàng đại nương đón đầu con trai, liếc mắt nhìn thấy lộc nhung, thất kinh hỏi: "Ồ đâu ra?"

Hoàng Lão Thực thuật lại tình hình vừa rồi, rồi nói: "Hai cái, chia cho mẹ một cái, còn một cái cho mẹ bọn nhỏ bỏ thân mình."

Hoàng đại nương vội cầm lấy một cái lên ngắm nghía rồi lại cầm cái kia lên soi, ước lượng một hồi lâu, mới bỏ lại cái bên tay trái, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm cái vừa bỏ lại, luôn cảm thấy cái kia như thô hơn một chút. Bởi trước mặt người không tiện đổi lại, chỉ đành giữ lại mà thôi.

Những người bên cạnh nghe nói đều hâm mộ, đồng loạt vây lại đây muốn xem.

Hoàng đại nương chỉ lo lộc nhưng, quăng Đổ Quyên ra sau đầu. Hoàng Lão Thực tìm không thấy người ôm con gái, đành phải nhìn chung quanh, hét lớn: "Minh Anh, Minh Anh! Tước Nhi, Tước Nhi!"

Phùng Minh Anh nghe tiếng từ trong nhà chạy ra, nhìn thấy Đổ Quyên vui mừng, vội qua đỡ lấy, cười nói: "Người thật là viên bột thơm a! Cuối cùng đã trở lại. Đến, tiểu di ôm một cái."

Lúc này, có mấy phụ nữ ôm con hi hi ha ha lại đây, đều hỏi con gái Phùng Thị ở đâu, nói các nàng ôm con đến chúc mừng.

Phùng Thị cao hứng cực kỳ, vội mời mọi người vào nhà chính. Lại kêu Hoàng Lão Thực chuyên giường trúc ra để mọi người đem đám trẻ chưa biết đi trên giường. Đổ Quyên cũng bị thả lên, biết đi thì chơi dưới đất.

An bài thỏa đáng xong, Phùng Thị lại đem trứng trà ngũ vị hương nấu xong tới qua ra, dùng rổ đựng, kêu đám trẻ đang chơi bên ngoài vào, mỗi người một cái trứng trà.

Một đám trẻ đi vào, có đứa chắc nịch đen nhẻm, có đứa gầy gò vàng vọt, có đứa thay bộ đồ mới, lại có đứa cả người bần thiu đều là bùn tro, còn có đứa chảy nước mũi lòng thòng hít ra hít vào, có đứa lớn gan cọt nhả, quán lấy Phùng Thị muốn chọn cái trứng lớn, có đứa gan nhỏ sợ hãi không dám lên tiếng, Phùng Thị đưa trứng gà tới tay mới dám nhận...

Âm thanh trong phòng phảng phất như chim khách nháo xuân, líu ríu ồn ào suýt chút dở cả nóc nhà.

Tình cảnh này náo nhiệt hơn phía ngoài, càng khôi hài có vị hơn.

Đây cũng là lúc trước Lâm Đại Mãnh nói, cho hoạt động trăng tròn của Đổ Quyên thêm vui vẻ.

Đứa nhỏ lớn một chút chỉ lo bóc trứng trà ăn. Có đứa không nỡ ăn, cất trong túi, thềm thường nhìn chăm chăm người khác ăn, rồi so trứng ai lớn hơn.

Trên giường trúc là một tình cảnh khác.

Đổ Quyên nghiêng dựa vào người tiểu di, nhìn đám trẻ trong thôn cười a a. Cái này mới thật sự là tụ hội, có cảm giác sinh nhật.

Thấy đám trẻ không đi, còn có 2 đứa trạc cỡ mình, giật mình, nàng lại bắt đầu khoa tay múa chân thủ thế, muốn xem có Lý Đôn ở trong đó hay không.

Đổ Quyên vừa cười vừa khoa tay múa chân, tiểu Lâm Xuân ngồi bên cạnh nàng vui vẻ nhất, cười theo.

Không ngờ con trai của Lâm Đại Mãnh, gọi Cửu Nhi, lớn hơn Lâm Xuân ba tháng, bộ dạng rắn chắc, khoẻ mạnh khaú khỉnh, đã biết đi, như con chó nhỏ phịch đến trước mặt Đỗ Quyên, đưa tay sờ mặt nàng.

Chương 39

Tiểu Lâm Xuân Uy Vũ

Đỗ Quyên vội vàng che mặt, sợ tiểu tử này hủy dung mình.

Phùng Minh Anh cũng cẩn thận che chở, không cho Cửu Nhi chạm vào Đỗ Quyên.

Không ngờ Lâm Xuân nhanh tay, "ba" một tiếng, một cái tát đánh vào mặt Cửu Nhi, cũng không biết là cố ý hay hay vô ý, là hẳn không cho sờ Đỗ Quyên hay lỡ tay quét trúng mặt Cửu Nhi.

Cửu Nhi sững sốt một chút, lập tức "oa oa" kêu to. Không phải "oa oa" khóc lớn nha, mà cho Lâm Xuân một bàn tay, thuận thế còn néo ống tay áo bên trái của hắn, liềm mạng dùng sức kéo, kéo đến nhe răng trợn mắt.

Lâm Xuân cũng không yếu thế, tay phải đánh lung tung, miệng cũng "oa oa" kêu to.

Hai đứa bé đánh nhau, không ngờ "cửa thành cháy vạ đến cá dưới ao", có 2 đứa bé bị bọn họ đụng phải, nhất thời khóc lớn lên. Giường trúc loạn thành một đoàn.

Đỗ Quyên nhin không được, cười ha hả.

Phùng Minh Anh nhin cười, nhỏ giọng nói: "Tiểu bại hoại! Người ta đánh nhau người còn cười."

Nhóm phụ nữ bên cạnh đang nói chuyện tào lao nghe tiếng quay đầu, vội đem tách 2 đứa bé ra, vừa dỗ vừa đánh mông, vừa cười hỏi xảy ra chuyện gì.

Vợ Đại Mãnh hỏi: "Sao 2 huynh đệ đánh nhau chứ?"

Có người thấy rõ nói ra duyên cớ.

Vợ Đại Mãnh mừng rỡ cười to, nhìn Cửu Nhi nói: "Con trai ngoan, thật có khả năng a! Hoa Nhi muội muội còn chưa định thân với Xuân Sinh đệ đệ người đâu. Người thích thì đoạt, mẹ làm chủ cho người."

Phốc! Đỗ Quyên suýt bị nước miếng của mình làm sặc.

Vợ Đại Đầu vờ cả giận nói: "Tẩu tử, Hoa Nhi là con dâu ta đã định."

Vợ Đại Mãnh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ hỏi ngược lại: "Định rồi? Người đã đặt sính lễ cho Hoàng gia chưa? Chỉ cần chưa đặt sính lễ, con ta có thể đoạt. Cô gái tốt như vậy ai không đoạt a! Đúng không, Hoa Nhi?"

Nói xong, đưa tay néo khuôn mặt nhỏ nhắn của Đỗ Quyên.

Kết quả, nàng bị tập kích như con trai của nàng: bị tiểu Lâm Xuân quét một bàn tay.

Nhìn tẩu tử họ đầy vẻ kinh ngạc, vợ Đại Đầu cười mắt còn một đường chỉ. Nàng thật không biết con trai lợi hại như vậy.

Vợ Đại Mãnh chỉ vào Lâm Xuân lấp bắp nói: "Này... tiểu tử này mới dài có ba tấc đã biết bảo hộ vợ?"

Vợ Đại Đầu đắc ý vạ phần, cười nói: "Đó là đương nhiên."

Nàng đem trứng trà con trai có được bóc vỏ. Lòng trắng trứng cho Hạ Sinh ăn, lòng đỏ trứng đặt trong một cái bát nhỏ, dùng thìa nghiền nhuyễn, dùng nước sôi trộn thành bột đút cho con trai.

Thìa đưa đến miệng Lâm Xuân, Lâm Xuân lại nhìn về phía Đỗ Quyên.

Mẹ nó hiểu ý, vội vàng đút cho Đỗ Quyên trước.

Đỗ Quyên ăn một miếng nhỏ, cảm thấy hương vị rất thơm, nhấp hai lần rồi nuốt.

Lâm Xuân liền cười hì hì ăn, vẻ mặt thập phần thích ý.

Cửu Nhi thấy Lâm Xuân và Đỗ Quyên, người một miếng, ta một miếng, nóng nảy, vung cánh tay nhỏ kêu to, cũng muốn ăn.

Vợ Đại Đầu liền múc một muỗng đút cho hắn.

Ai ngờ Lâm Xuân lần nữa, ngoài dự đoán của mọi người, tay nhỏ quơ một cái, đem thìa đánh đổ. Bột trứng vẩy tung toé một thân không nói, khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn cũng xệ xuống, miệng mếu máo, hiển nhiên rất giận mẹ mình đem bột trứng đút cho người khác.

Trên mặt Đỗ Quyên cũng dính hai điểm "bùn vàng", cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu tử này, thật không hổ là con trai của Lâm Đại Đầu!

Trước kia cùng bú sữa, cùng uống nước cơm, còn tưởng là đứa đôn hậu thiện ái, ai biết lại là tùy người. Hắn ăn phần của hắn, đứa bé khác cũng đừng nghĩ. Nàng ngẫm nghĩ, sừng sốt một hồi, lại ha hả cười rộ lên.

Ái dà! Hôm nay thật quá vui.

Vợ Đại Mãnh đang dặn dò Phùng Minh Anh chiếu cố con trai mình. Nàng muốn ra ngoài phụ làm việc. Thấy Lâm Xuân lại gây sự với con trai mình, nhịn không được cả giận: "Tiểu tử đáng chết này, còn chưa lớn bằng ca ca, tính tình thật không nhỏ. Ăn một miếng cũng không được? Giống y cha người, keo kiệt!"

Lâm Xuân nào nghe hiểu được, cùng Cửu Nhi người tới ta đi. Cửu Nhi muốn sờ Đỗ Quyên, không cho. Cửu Nhi muốn ăn lòng đỏ trứng gà, cũng không cho. Hắn và Đỗ Quyên ngồi chung một chỗ, chặt chẽ bảo vệ địa bàn

kia, không cho đưa bé khác bò qua bên này, đem bản năng động vật phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Đám phụ nữ cười ngửa tới ngửa lui.

Vợ Đại Đầu có chút đắc ý. Trẻ con trong núi phải mạnh mẽ một chút. Nếu nhu hoà, người ta liền nói trưởng thành không tiền đồ.

Đang nháo, lại xảy ra chuyện khác.

Từ bên ngoài có mấy đứa bé trai đen thui đi vào, gào to hỏi lính trứng trà ở đâu. bọn họ nhận được tin tức đã muộn, cho nên đến bây giờ mới đến.

Thu Sinh vội nói: "Tìm Hoàng thím đi."

Phùng Thị bị kêu vào, nhìn tình hình này xấu hổ, vội nói trứng gà đã chia xong, không còn, chỉ nấu năm mươi trứng.

Trước đó trẻ con quá nhiều, ngay Phùng Minh Anh cũng không được chia.

Đại Nữ và Tiểu Bảo cũng đi vào. Phùng Thị nghĩ Đại Nữ không có thì không có việc gì, nhưng nếu Tiểu Bảo cũng chưa ăn trứng gà, bà bà sẽ nói ra miệng, vì thế nhìn về phía Hoàng Tước Nhi.

Quả nhiên trong túi áo Hoàng Tước Nhi phồng lên, trứng gà còn chưa ăn.

Bé gái thật biết tính toán, nghĩ rằng hôm nay thịt nhiều, chưa bụng ăn tiệc, để dành trứng trà cho ngày mai ăn, nên cố nhịn chưa ăn.

Sau khi Phùng Thị thấy rõ, không nói tiếng tiến lên từ trong túi áo Hoàng Tước Nhi lấy trứng gà ra đưa cho Tiểu Bảo, lại áy náy nhìn Đại Nữ nói: "Thật không có. Tước Nhi đã nhường lại cho đệ đệ."

Đại Nữ mím miệng không lên tiếng, nhưng hiển nhiên là không cao hứng.

Hoàng Tước Nhi nhìn trứng trà bị lấy đi, vừa hỏi hận chưa ăn, vừa ủy khuất. Nhưng mẹ đang ở trước mặt nên không dám hé răng, ánh mắt liền đỏ, cúi đầu lã chã chực khóc.

Bắt đầu từ tối hôm qua, mùi hương trứng trà làm lòng nàng hoảng hốt. Phùng Thị cũng không cho nàng ăn một cái. Không dễ dàng đợi đến hôm nay, lúc chia trứng nướng cũng gấp rút chia cho người bên ngoài trước, nàng là người cuối cùng được chia. Nếu nhiều thêm một người, khẳng định nàng sẽ giống tiểu di, không được chia.

Ai ngờ nàng để dành chưa ăn, trứng trà lại bị lấy đi, đến cùng vẫn không nếm được vị.

Nàng vẫn đứng bên giường cùng tiểu di chiếu cố mọi mọi. Đỗ Quyên nhìn bộ dáng nàng cảm thấy đau lòng, cảm thấy Phùng Thị thật không ôn nhu.

Dù muốn Tước Nhi nhường trứng gà cho đệ đệ, tốt xấu gì cũng nói một tiếng, đỡ nàng hai câu, khen hai tiếng. Cứ như vậy lấy đi, sao tiểu hài tử lại không khó chịu chứ? Lại nói, Hoàng Tước Nhi chỉ lớn hơn Tiểu Bảo một tháng mà thôi. Còn là mẹ ruột nữa. Tối hôm qua nên lấy 2 cái cho Hoàng Tước Nhi ăn, hôm nay dù hào phóng, đơn giản không chia cho nàng cũng được.

Trong lòng nàng thâm oán, vừa nắm lấy ngón tay tiểu thư tỷ lắc lắc, đối với nàng cười nói: "Đợi trưởng thành, tỷ tỷ luộc trứng gà cho ngươi ăn."

Nàng đích thực chịu không nổi ăn trứng gà còn tính kẻ như vậy. Cuộc sống này rốt cuộc phải qua như thế nào?

Hoàng Tước Nhi thấy muội muội y y nha nha cười với mình, nín khóc mỉm cười, cúi đầu cùng nàng nhỏ giọng nói chuyện, phảng phất như biết nàng nghe hiểu được.

Bên kia lại cãi nhau.

Mấy đứa nhỏ nghe nói trứng gà đã chia xong hết, không bằng lòng.

Một đứa nhỏ khoảng sáu bảy tuổi chỉ vào Tiểu Bảo nói: "Sao hần có, chúng ta không có? Thím bắt công. Nương ta cũng cầm đồ ăn đến, còn mang rất nhiều đậu nữa."

Những đứa bé khác cũng sôi nổi mở lời, đều nói cha mẹ mình cầm bao nhiêu thứ đến.

Phùng Thị nghe lời lên án, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Bỗng quay đầu phát hiện mặt Đại Nữ cũng đầy oán khí nhìn chằm chằm nàng, nhớ tới buổi sáng ở nhà bà bà mang đến bốn bó rau xanh, cô cháu gái này nhất định suy nghĩ: cầm nhiều đồ đến như vậy, ngay cả cái trứng gà cũng chưa được ăn...

Chương 40

Ném Thử Vị

Đỗ Quyên nghe xong nhức đầu không thôi. Thế giới người lớn tràn ngập tranh đấu và mưu kế, thế giới của con nít cũng giống như vậy. Ngay cả Lâm Xuân còn biết vì duy trì một miếng lòng đỏ trứng đã ra tay tàn nhẫn với Cửu Nhi, huống chi những đứa nhỏ không được chia trứng.

Nhưng là, chuyện này cùng Hoàng gia có quan hệ sao?

Các người mang đồ đến còn không phải bị chính người nhà các người ăn hết, nhà ta còn hao tổn trứng trà và dầu muối nữa, những vật khác khẳng định cũng tiêu hao không ít.

Bất tri bất giác, nàng đem mình là người Hoàng gia, thăm giáo huấn đám tiểu tử này.

May mà trong phòng còn có người hiểu chuyện, thấy Phùng Thị xấu hổ, liền ra mặt.

Tục ngữ nói "không phải người một nhà, không vào chung một cửa", Lâm Đại Mãnh là đàn ông hào sảng có đảm đương khí phách nam tử. Vợ hắn cũng lợi hại tương đương, không phụ tên tuổi "Đệ nhất vợ" ở thôn Thanh Tuyền.

Nàng mặc áo hồng, quần trắng, giày vải, tóc chải bóng loáng, phía trên cắm một cây trâm nạm ngọc. Mắt to thập phần long lanh, mi cong, môi thoa son, mặt đánh phấn. Tuy rằng da thịt có chút phong sương thô ráp, nhưng giữa đám phụ nữ ở đây vẫn là hạc trong bầy gà.

Nàng trợn mắt nhìn đám nhóc lì lợm nói: "Cha nương các người mang đồ đến, đều để ở ngoài kia nấu. Đợi lát nữa còn không phải là người nhà các người ăn, lại không phải là tặng quà cho Hoàng gia. Nói là làm tiệc đầy tháng cho con gái Hoàng gia, nhưng những thứ sẵn được đều do cha Cửu Nhi nhà ta và cha Thu Sinh đánh, còn có Nhậm thúc mới tới đánh. Nhà Hoàng thím ngược lại cũng ra dầu muối trứng gà, không biết hao tốn bao nhiêu. Được tiện nghi còn khoe mẽ, đám nhãi con không biết tốt xấu. Cho không các người trứng gà ăn còn nói nhao nhao. Lát nữa không cho các người ăn thịt."

Mắng một hơi làm đầu óc đám nhỏ choáng váng, không tính toán thêm được gì.

Một bé trai nghĩ là Lâm gia khờ, đánh bạo nói: "Đại nương không cho ăn thịt, đồ nhà chúng ta mang đến đâu?"

Vợ Đại Mãnh cả giận nói: "Kêu nương người cầm về, ai hiếm lạ! Cha nương người không mang đồ ăn đến, một nhà già trẻ các người đều tới, ăn thịt của chúng ta không tính, ngay cả lương thực và đồ ăn cũng muốn mấy nhà chúng ta ra, người là con ta hả? Dù người là con ta cũng không được, cũng phải làm việc. Người lại không giúp nhà ta làm việc."

Mấy phụ nữ cũng đi theo giải thích, nói hôm nay là mọi người tụ tập qua đoàn ngộ, cũng không phải là vì tiệc đầy tháng của con gái Hoàng gia. Hoàng gia không thu lễ của mọi người, cho nên trứng trà là cho bọn họ ăn. Tới chậm không được phần là người xui xẻo, không thể oán Hoàng thím.

Khuyên can mãi, cuối cùng mới làm cho bọn nhỏ hiểu.

Đỗ Quyên bỗng nhiên nghĩ, chuyện này căn bản là Hoàng gia chủ sự, hai huynh đệ Lâm Đại Đầu và Nhậm thợ săn tài trợ tiệc đoàn ngộ. Những hài tử này không hiểu còn tưởng rằng giống như mọi khi tặng lễ ăn cưới nữa.

Chỉ sợ nhiều người lớn cũng không rõ.

Bởi nghĩ Lâm Đại Mãnh là nhà tài trợ, nhin không được cảm thấy buồn cười, lại muốn chuyển dời lực chú ý của bọn con nít, dứt khoát lên tiếng cười rộ lên.

Nụ cười này, quả nhiên hấp dẫn đám nhỏ.

Vừa rồi mọi người tranh luận vì đứa bé này, cho nên mọi người đều vây lại xem. Thu Sinh đặc ý cùng tiểu đồng bọn nói, đây là em dâu hần.

Nhìn đứa bé trắng nõn mềm mại, lại cười đến vui vẻ như vậy, đám con nít ngửa tay, có đứa niết mặt, có đứa sờ tay, có đứa kéo xiêm y...

Đỗ Quyên bận rộn hai tay quơ loạn không ngừng, vừa lải nhải nhắc "Tiểu tử thúì, tay bản như vậy cũng không biết tắm rửa."

Phùng Minh Anh cản cũng cản không được, Lâm Xuân càng kêu to hơn.

Đám nhỏ đều lớn, cả ngày ở trong thôn chui loan trên ruộng đồng trên núi, phơi nắng đen thui, không bằng Lâm Xuân trắng trẻo sạch sẽ. Tay bọn chúng càng bản thủ hơn.

Đỗ Quyên bi đát. Trên mặt, trên tay rất nhanh có thêm mấy vết bản chói mắt. Quần áo trên người Hoa Nhi cũng biến thành khăn lau. Từ trước đến giờ nàng làm người hiền hoà thân thiện, lại cảm thấy trẻ con khả ái nên không ghét bỏ bọn họ, chỉ mắng "quỷ nghịch ngợm."

Nhưng "y nha" càng vang lên, những đứa trẻ kia càng cảm thấy chơi vui, xoa nắn nàng càng lợi hại. Phùng Minh Anh chế trụ được đám tiểu tử này. Hoàng Tước Nhi đuổi cánh tay nhỏ che trước người muội muội, không cho người chạm vào.

Một bé trai bốn năm tuổi, nước mũi tùm lum, ngạc nhiên nhìn mọi chuyện vừa ngây ngô cười, vừa dí sát vào nàng. Nàng bị dọa sợ, cảm giác như 2 hàng nước mũi thông lọng kia sẽ rớt xuống nàng bất cứ lúc nào.

Ai! Đứa nhỏ nhà nông đều là thả tự do. Trừ bỏ ăn, những việc khác hoàn toàn dựa vào chính mình vùng vẫy. Tranh được thì có thể bình an lớn lên. Không tranh hơn được sẽ bị cách sinh tồn tự nhiên đào thải.

Vợ Đại Mạnh thấy nháo lớn, hét lớn một tiếng, dọa đám nhỏ nhảy dựng, nhất thời đều sững sốt.

Trong lúc sững sốt, tiểu Lâm Xuân lại một cái tát đảo qua, đánh trên mặt đứa bé chảy nước mũi. Móng tay để lại trên má hấn một vết cào đỏ.

Đứa nhỏ chảy nước mũi thấy bị một đứa bé chưa biết đi khi dễ, nơi nào chịu yên. Thân mình chồm lên trên giường trúc muốn đánh Lâm Xuân.

Con trai Lâm gia quả nhiên đều không thể chịu thua thiệt. Thu Sinh và Hạ Sinh đang ở bên cạnh, thấy hấn muốn đánh đệ đệ, lập tức túm lấy hấn, tùm thành một đoàn.

Những đứa trẻ khác hưng phấn. Có đứa quát to trợ uy, có đứa ồn ào bàn tán, có người đi lên hỗ trợ. Trong phòng biến thành nhi đồng đại chiến!

Các bà mẹ vội vàng, cuống quít đi vào kéo bọn họ ra.

Đang nháo, Đỗ Quyên bỗng kêu to lên.

Kêu to làm mọi người run lên, cho rằng ai tới khi dễ nàng, đồng loạt quay nhìn nàng.

Ai ngờ căn bản không ai khi dễ nàng. Nàng đang trừng lớn mắt nhìn Lâm Xuân đâu.

Tiểu Lâm Xuân tự hỏi tại sao?

Hấn cho đứa nhỏ chảy nước mũi một bàn tay, trừ bỏ để lại trên mặt người ta một vết đỏ dài, còn dính một tay đầy nước mũi của người ta. Thứ đó trắng mịn, hấn dùng ngón tay nắn vuốt, thập phần buồn bực. Trẻ con túm được cái gì đều nhét vào miệng. Hấn cũng muốn ném thử thứ nhót nhót gì đó, vì thế đem ngón tay nhét vào miệng liếm...

Đỗ Quyên thấy rõ ràng lại không cách nào ngăn cản, còn không thét chói tai sao?

Nàng chỉ cảm thấy ngũ tạng đều túm thành một đoàn, sữa trào thẳng lên yết hầu.

Vợ Đại Đầu vội tới kéo con trai mình ra, ghét bỏ mắng.

Những phụ nữ khác thấy nhưng không thể trách, đều hỏi Phùng Minh Anh, Hoa Nhi vừa rồi bị làm sao. Phùng Minh Anh cũng không trả lời được.

Các nàng đều không biết Đỗ Quyên bị hành động của Lâm Xuân làm cho kinh hoàng.

Đỗ Quyên không biết, trẻ con nông thôn chảy nước mũi ngẫu nhiên hít vào miệng là chuyện thường, không ai ngạc nhiên.

Vợ Đại Mãnh thấy nháo đến không chịu nổi, liền đuổi đám con trai ra ngoài, lại kêu mấy bé gái cỡ tuổi Phùng Minh Anh vào quản lý Lâm Xuân, Cửu Nhi. Các nàng đi ra ngoài hỗ trợ, bởi vì bên ngoài mặt trời đã lên cao, qua một lúc là đến giờ khai tiệc.

Đám trẻ đi ra ngoài, cuối cùng trong phòng an tĩnh rất nhiều. Bất quá, Lâm Xuân và Cửu Nhi vẫn không ngừng đánh nhau, thường kêu to lên.

Phùng Minh Anh và đám bé gái vừa đàm luận tiệc tùng phía ngoài, vừa cản hai người bọn họ, không cho 2 đứa trẻ tới gần.

Đỗ Quyên nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy sau này sợ là thôn Thanh Tuyền sẽ không thực sự bình tĩnh. Tuy nơi này và ngoài núi giao thông không tiện, vẫn là trạng thái nửa ngăn cách.

Trong phòng an tĩnh, âm thanh xôn xao phía ngoài có vẻ lớn hơn, còn có hương vị thức ăn, kích thích quai hàm, Đỗ Quyên nhịn không được nuốt nước miếng xuống.

Nàng vội nhìn lại đứa nhỏ, thấy Lâm Xuân và những đứa trẻ còn bú sữa không bẹt miệng, mà Đại Nữ và Hoàng Tước Nhi nhịn không được đều đưa mắt ra bên ngoài, không khỏi bật cười.

Ngay cả Phùng Minh Anh cũng nhỏ giọng nói với một bé gái khác: "Thơm quá! làm ta đều cảm thấy bụng rất đói."

Các bé gái đều mím môi cười trộm, hiển nhiên mọi người đều chung một cảm giác.

Trong lúc trong lòng rục rịch không kiềm chế được tràng vị, vợ Đại Mãnh cùng một phụ nữ đi tới, trên tay bưng hai chén lớn nấu đến hồng đen, mùi thịt xộc vào mũi, còn cầm một bó to dưa.

Nàng lạnh lẽo cười nói: "Đến, ta cho các ngươi thêm chút ưu đãi!"

Chương 41

Nông Thôn Thịnh Yên (Tiệc Lớn Ở Nông Thôn)

Các bé gái gần như chính tề nuốt nước miếng, bộ dáng đều nhã nhặn mắt tự nhiên hiem thấy, đều nhìn chăm chăm bát thịt trên tay hai người.

Đỗ Quyên cười thầm, thế này mới giống làm nương, biết lợi dụng cơ hội vì con trai con gái mưu cầu phúc lợi, không giống Phùng thị, chết vì sĩ diện tranh kiên cường, làm chuyện bất lợi.

Vợ Đại Mãnh nhìn bộ dạng tham lam của bọn nhỏ, phốc xuy cười một tiếng, nhìn một bé gái mặt quần áo màu hồng phấn phân phó nói: "Hoa Hồng, ngươi cùng Thúy Hoa đem bàn nhỏ bên kia lại đây."

Đỗ Quyên nghe xong nói thầm: sao tên tất cả con gái đều là Hoa?

Nàng quyết định, khi biết nói chuyện nhất định sẽ cải danh gọi "Đỗ Quyên", kiên quyết không thể gọi Hoàng Hoa Nhi.

Đội khiêng bàn đến, bày bát lên, lại có mấy phụ nữ bưng đồ ăn đến, còn có một bát cơm gạo lức lớn, bày đầy bàn nhỏ, "Chỉ ăn đồ ăn để bị đau bụng. Ta bới cơm, các ngươi mỗi người thêm chút."

Một phụ nữ khác cười nói: "Ta còn trộm một bình canh đến..."

Vợ Đại Mãnh sắc giọng: "Xem ngươi nói, sao gọi là trộm? Chúng ta bận rộn đến mức như vậy, không phải là vì cho mấy đứa nhỏ ăn một bữa sao? Thoải mái đến lấy ăn không gọi là trộm."

Mọi người đều cười, lại có người hỏi: "Đám tiểu tử nghịch ngợm kia thì sao?"

Vợ Đại Mãnh nói: "Mặc kệ bọn họ! Một đám đều như tiểu thổ phi, da dày, ngươi còn sợ bọn họ đói bụng? Không giống mấy bé gái hay mắc cỡ, không dám lên bàn. Nếu chúng ta không chiếu ứng một chút, chỉ sợ đến cuối cùng ngay cả xương cốt cũng không còn mà gặm."

Mọi người đều gật đầu.

Vừa nói chuyện, vừa động thủ cầm chén đũa, ai nấy đều tự giúp khuê nữ nhà mình thêm cơm gấp đồ ăn. Cơm chỉ bới từng chút một, sau đó cầm đũa như bay gấp đồ ăn.

"Đây là thịt nai, đây là thịt hoẵng, đây là thịt thỏ, đây là heo rừng... Ta cũng chuẩn bị cho ngươi một cái bát đựng chút canh gà rừng. Những thứ này đều là kho tàu, không thể trộn lẫn với canh..."

Những bé gái hạnh phúc thấp giọng cười, đều nói: "Thơm quá!"

Một phụ nữ cười nói: "Còn nói. Những thức ăn này đều do đại nương người và Hồng Cô làm. Các nàng đều là đầu bếp nổi danh thôn Thanh Tuyền."

Các bé gái đều vây quanh bàn.

Nhị thẩm Phượng cô của Đỗ Quyên cũng tới, đương nhiên bới cơm cho Đại Nữ và Tiểu Bảo trước.

Phùng Thị không biết vội cái gì, không có tới. Phùng Minh Anh phải chiếu khán Đỗ Quyên, đi không được. Hoàng Tước Nhi cũng canh chừng Lâm Xuân và Cửu Nhi, bởi vậy hai người tận lực nhịn xuống khát vọng nội tâm, không nhìn bàn bên kia.

Đỗ Quyên nhìn thấy nóng vội, thầm nghĩ tự mình năm thì tốt rồi, hai người nhanh đi ăn nha, trễ nữa sẽ không còn. Vừa sốt ruột, miệng liền gọi, "y y nha nha" một đồng lớn.

Phùng Minh Anh vội cúi đầu xem xét nàng, lại không dám đi ra ngoài.

Đỗ Quyên buồn bực muốn chết. Hoàng gia làm tiệc rượu, kết quả người nhà mình vừa mệt còn không được ăn, thật là quá thiệt thòi.

Vợ Đại Mãnh không chỉ nói chuyện lanh lẹ, trợ lý cũng nghiêm túc. Nàng chop lấy 2 cái bát bằng đất lớn, động tác so với ai đều nhanh hơn, một bát gấp mấy đũa, trong nháy mắt đã có hai chén thịt lớn. Tuyệt hơn là, cuối cùng nàng mới bới chút cơm vào bát, đắp lên thịt, làm như không chỉ gấp đồ ăn còn bới cơm.

Nàng gấp đầy chén, người khác mới gấp được một nửa, những người khác đều nhìn ngây người.

Chỉ thấy nàng bung hai chén đồ ăn đầy có ngon đi đến bên giường trúc, nhìn Phùng Minh Anh nói: "Đến đây, tiểu muội tử, để Hoa Nhi bọn họ tự mình chơi, người và Tước Nhi ăn cơm trước."

Đỗ Quyên thấy nàng trượng nghĩa như vậy, cao hứng ha hả cười.

Phùng Minh Anh ngại ngần cười nói: "Đa tạ thím." Rồi đỡ lấy cái bát.

Hoàng Tước Nhi tới cầm lấy chén, một một chén thịt đầy nặng trĩu tay nhỏ của nàng.

Bé gái vội vàng giơ một tay còn lại đỡ, hai tay dang, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đỏ hồng, ủy khuất không được ăn trứng gà sớm quên hết. Ân! May mắn chưa ăn, lúc này có thể ăn thêm chút thịt.

Phượng Cô thấy tình hình như vậy, ở bên kia cười nói: "Làm khó Đại Mãnh tẩu tử. Ta định giúp Tiểu Bảo trước rồi mới bới cơm cho tiểu di và Tước Nhi. May mà tẩu tử hỗ trợ."

Vợ Đại Mãnh nhướn mày nói: "Có gì đâu! Không phải Minh Anh muối tử đang giúp ta chiêu khán Cửu Nhi sao? Lại nói, ta và nhà Tước Nhi đều là người cùng thôn, đến quấy nhiễu nhà người ta, nếu chỉ lo cho bản thân ăn uống, Tước Nhi các nàng ở bên cạnh nhìn cũng ngượng ngùng, đúng không? Nương Tước Nhi là chủ nhà, ở bên ngoài không bỏ đi được, ta giúp đỡ chiêu khán các nàng một chút."

Mọi người đều thấy có lý, trên mặt cũng có chút ngượng ngùng.

Lâm Đại Mãnh cũng có một đứa con gái bảy tuổi, tên Thủy Tú, hôm nay lại không có tới. Vợ Đại Mãnh đã sớm lấy một chén đồ ăn kêu con trai lớn mang về. Con mỗi do chồng nàng sẵn được, người khác khó mà nói gì, ngược lại đều có vẻ muốn nàng lấy nhiều một chút. Cho nên, lúc này nàng mới rảnh giúp Phùng Minh Anh và Hoàng Tước Nhi.

Đang nói chuyện, chợt nghe Lâm Xuân và Cửu Nhi oa oa kêu to. Thì ra hai tiểu tử này mọc răng, có thể ăn chút thức ăn, ngửi thấy hương vị thêm không nhịn được, thấy chén trong tay Phùng Minh Anh và Hoàng Tước Nhi, nháo lên.

Vợ Đại Mãnh thấy Phùng Minh Anh do dự, vội dặn dò: "Không thể cho bọn họ ăn thịt. Đút mấy hạt cơm cho bọn họ nghiền răng là được. Đừng để ý tới bọn họ. Tước Nhi có nghe thấy không? Đừng đút muối muối, lỡ bị hóc kẹt trong cổ họng thì không tốt."

Phùng Minh Anh và Hoàng Tước Nhi vội gật đầu, vừa ăn vừa chọn hạt cơm lừa gạt hai đứa bé.

Đỗ Quyên cũng bị hương vị kia gọi con trùng tham ăn lên, nhưng lực bắt tòng tâm. Thân thể này còn quá nhỏ, ngay cả chút canh cũng không thể uống.

Lúc này, vợ Đại Đầu lại bung hai chén lớn thịt đi vào, là lấy cho Hoàng Tước Nhi và Phùng Minh Anh. Thấy các nàng đang ăn, vừa lòng cười nói khê với Phùng Minh Anh: "Là tỷ tỷ của ngươi kêu ta mang vào. Trước đặt ở đây, lát nữa các ngươi ăn xong rồi ăn thêm nữa. Ăn không hết để lại ngày mai ăn."

Những phụ nữ khác đều cười nói: "Chỗ đó đủ các nàng ăn. Cần thận ăn chậm một chút, đừng cố ăn nhiều quá đau bụng."

Lập lại dặn dò xong đều đi ra ngoài tiếp tục bận việc.

Vợ Đại Đầu chạy đi rồi lại chạy về bung một bát khác đến, nhìn Phùng Minh Anh cười nói: "Ngươi ăn phần ngươi. Ta đến đút cho Xuân nhi bọn họ."

Thì ra có mấy con chim trĩ trong bụng có trứng non, nàng liền vớt ra, nghiền thành bột đút cho mấy đứa bé còn bú sữa. Mỗi đứa bé trên giường trúc đều được đút, cũng tránh cho Cửu Nhi và Lâm Xuân đánh nhau.

Có nàng chiếu khán mấy đứa bé, Phùng Minh Anh và Hoàng Tước Nhi liền chuyên tâm ăn cơm.

Mấy bé gái này chưa từng được ăn thịt thoải mái như vậy.

Vẻ mặt của đám trẻ con hạnh phúc thỏa mãn, làm Đỗ Quyên cảm động vạn phần. Thì ra hạnh phúc đơn giản như thế.

Dù sao thịt đều được gấp vào bát, không sợ ăn chậm không còn, cho nên đầu tiên các nàng cẩn thận thưởng thức thịt hươu hiếm khi được ăn, sau đó sẽ ăn thịt hoẵng, uống chút canh gà, ăn hai miếng cơm, bát tri bát giác bụng liền tròn.

Ngẫm lại cũng đúng, đây chính là thịt a!

Đỗ Quyên ở gần Hoàng Tước Nhi, nhìn nàng đem một khối thịt hươu nâu hồng nhét vào miệng, quai hàm lập tức phồng lên, miệng nhỏ bởi vì vận động có vẻ đỏ au, bóng dầu, ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều hồng hào hơn.

Nàng nhịn không được nháp miệng, lo lắng thay nàng: tràng vị luôn bị đối đột nhiên lập tức tiếp thu nhiều thịt như vậy, có thể chịu nổi sao?

Các tiểu cô nương ở trong phòng vung đũa ngẫu nhiên, đợi ăn xong, bên ngoài cũng đã khai tiệc.

Bởi ăn được quá no, mọi người liền ôm đám trẻ đi ra ngoài dạo, thuận tiện xem náo nhiệt.

Đỗ Quyên liền thấy được nông thôn tụ hội náo nhiệt.

Đợt thứ nhất dĩ nhiên là các nam nhân ngồi trước.

Các bé trai cũng ghê gớm, ai nấy tự cầm một cái tô, cũng không ngồi vào bàn, trực tiếp tìm mẹ của mình đi cửa sau, từ trong nồi lớn múc thịt múc đồ ăn. Từng cái bát đều đầy đến có ngọn, để lại đê, ấn lại ấn. Sau đó ngồi xỏm tại ở góc sân, dưới mái hiên ăn.

Vì thế, liếc nhìn lại: Các hán tử ở trên bàn ăn uống, cười đùa; Đám con trai ngồi xỏm bên ngoài vừa ăn vừa nháo; Đám chó chui tới chui lui dưới đáy bàn xuyên qua đám người vì một cục xương vô căn lẫn nhau.

Cả người lẫn vật đều vội, mạnh ai nấy lo. Thanh âm ồn ào, nói chuyện phải nói thật to mới có thể nghe thấy thanh âm đối phương.

Nếu như không tận mắt thấy, chỉ dùng lỗ tai nghe còn tưởng rằng đang đánh hội đồng nữa.

Chương 42

Phương Danh Hoàng Đỗ Quyên

Các bé gái đã ăn xong, bây giờ nhìn người lớn đều cười trộm. Đỗ Quyên càng chặc lưỡi không thôi.

Phùng Minh Anh thấy trong sân ồn ào không chịu nổi, hơn nữa lại cảm thấy bụng căng lên, liền nhờ Hoa Hồng ôm Đỗ Quyên, mình chạy về phía sau tiêu thực.

Đi đến sát tường phía đông, Hoàng Tước Nhi khập khiễng nín dây leo bò đầy vách tường hái hoa Kim Ngân hai màu vàng trắng.

Hái một bó to, mang đến đặt vào dưới mũi Đỗ Quyên hỏi: "Có thơm không?"

Đỗ Quyên dùng sức hít hai cái, lúm đồng tiền như hoa.

Hoàng Tước Nhi cao hứng, đem hoa đặt trước ngực muội muội, quay đầu tiếp tục hái.

Đỗ Quyên vừa ăn bột trứng, rồi ăn sữa, đi ra được gió mát thổi, hoa thơm tỏa hương, tiêu di lại không lắc nằng, dần dần tiếng người bên tai liền mơ hồ, rất nhanh rơi vào giấc ngủ say.

Tình dậy đã là chạng vạng tối.

Trong sân người ít đi hơn phân nửa. Các nam nhân còn lại đang nâng bàn khiêng băng ghế, kiểm kê bát đĩa rửa ráy đưa trả cho các nhà. Các nữ nhân đang rửa bát, gom đồ ăn dư lại.

Tiến bước một tốp lại một tốp, trong viện liền rộng rãi nhẹ nhàng khoan khoái, chỉ còn hai bàn còn người ngồi. Lâm Đại Mãnh, Nhậm Tam Hòa một bàn, một bàn khác là người lớn tuổi trong thôn. Phùng Trường Thuận và Hoàng lão cha cũng ở bên kia.

Lúc này, Phùng Minh Anh ôm Đỗ Quyên đi ra.

Lâm Đại Mãnh thấy ánh mắt Nhậm Tam Hòa đảo quanh Phùng Minh Anh, mỉm cười, gọi Hoàng Lão Thực nói: "Lão Thực huynh đệ, kêu tiểu muội tử đem con gái ngươi đến ta xem một chút, xem tốt như thế nào. Hồi nãy nghe nói Cửu Nhi nhà ta còn cùng Xuân Nhi đánh nhau, Xuân Nhi không cho Cửu Nhi chạm vào con gái ngươi. Tiểu tử này, còn chưa cai sữa đã biết đoạt vợ!"

Đàn ông đàn bà nghe lời này đều ha ha cười rộ lên.

Hoàng Lão Thực liền gọi Phùng Minh Anh ôm Đỗ Quyên tới.

Đối diện những hán tử này, Phùng Minh Anh thẹn thùng, cúi đầu không dám nhìn người.

Lâm Đại Mãnh cười qua ôm Đỗ Quyên, lập tức phát hiện Nhậm Tam Hòa không nhìn Phùng Minh Anh, lại đưa ánh mắt nhắm ngay đứa bé.

Hắn cẩn thận chăm chú nhìn Đỗ Quyên. Đỗ Quyên cũng hướng về hắn lấy ra bằng hiệu tươi cười.

Lâm Đại Mãnh ngẩn ra, bật cười nói: "Đứa bé này lớn lên xinh xắn. Ngày mặt mày... Ân, đẹp hơn hai người các người."

Trong lòng hắn thực kinh ngạc. Đứa bé này có làn da trắng nõn, gần như trong suốt, ả ả phiếm phấn hồng. Hai hàng lông mày thanh tú nhẹ nhàng khoan khoái, ánh mắt đen nhánh trong trẻo, lại linh hoạt. Nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn như có như không, giống như có thể nói chuyện. Mũi thon gọn, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng, rõ ràng khác xa hai vợ chồng Hoàng Lão Thực.

Đương nhiên hắn khó mà nói ra tình hình thực tế, liền nói so với cha mẹ bộ dạng đẹp hơn.

Nhậm Tam Hòa hỏi Hoàng Lão Thực nói: "Tên gì?"

Hoàng Lão Thực gãi đầu một cái, cười nói: "Nương nàng kêu là Hoa Nhi. Hoàng Hoa Nhi."

"Hoàng Hoa Nhi?"

Nhậm Tam Hòa ngạc nhiên.

Đỗ Quyên phát hiện khoe miệng hắn giật một cái, giống như không thể tha thứ.

Vừa lúc Phùng Thị thấy mọi người nhìn con gái, chẳng biết tại sao có chút không yên lòng, liền lấy cốc giúp mọi người thêm trà nước, đi tới.

Bởi Lâm Đại Mãnh nói bộ dạng con gái đẹp hơn hai người, trong lòng không được tự nhiên. Lại nghe thấy Nhậm Tam Hòa hỏi tên, phảng phất để chứng minh Đỗ Quyên do chính mình sinh ra, vội tiếp lời: "Lúc ta sinh nàng, bên người có một bụi hoa vàng, rất đẹp, nên ta lấy tên này cho nàng."

Cả người Nhậm Tam Hòa chấn động, cười nói: "Tẩu tử kiên cường như vậy, thật để người kính nể. Hoàng đại ca thật có phúc khí, cưới được tẩu tử có khả năng như vậy. Là hoa gì vậy?"

Hắn khen Phùng Thị một hồi, lại chuyển hướng đến Hoàng Lão Thực, cuối cùng lại hỏi Phùng thị.

Phùng Thị bị hắn khen kích động không thôi. Người khác đều trách nàng không nên sinh con trên núi, người này nói ra tâm khảm nàng. Dưới sự tự

hào, vội khoa tay múa chân nói: "Là loại hoa thân phiếm hồng trên núi thường thấy, hoàng hoa đó."

Nhậm Tam Hòa gật đầu, trầm ngâm nói: "Gọi Hoa Nhi hơi tục chút. Lúc ta ở ngoài núi nghe các thư sinh gọi hoa này là 'Đỗ Quyên', không bằng Hoàng đại ca và Hoàng đại tẩu đặt tên nàng là 'Hoàng Đỗ Quyên' đi."

Mọi người nghe xong đều trầm trồ tán thưởng.

Kỳ thật cũng không biết tốt chỗ nào, chỉ cảm thấy so với "Hoa Nhi" thì vẫn nhã hơn một chút.

Vợ Đại Mãnh cười giòn giã nói: "Rốt cuộc là Nhậm huynh đệ từng trải việc đời, đặt tên cũng văn nhã. Không giống chúng ta người trong núi tùy tiện nghĩ đại một cái tên, gặp cái gì thì gọi là cái đó. Đệ muội, nên đổi tên Hoa Nhi gọi 'Đậu Quyên' đi. Thôn chúng ta có quá nhiều hoa, Hoa Hồng, Thúy Hoa, Lan Hoa, tất cả đều là Hoa, nghe đến choáng váng."

Nàng há mồm liền đem "Đỗ" đọc sai âm, biến thành "Đậu Quyên".

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cảm thấy thập phần có mặt mũi, vội vui vẻ đồng ý.

Hai chữ "Đỗ Quyên" từ miệng Nhậm Tam Hòa bung ra thì tim Đỗ Quyên đập nhanh hơn, thiếu chút nữa kêu to lên tiếng.

Nàng thủy chung không thoát ly được quỹ đạo của vận mệnh sao?

Không chờ tự nàng đổi tên, người khác đã giúp nàng nghĩ xong.

Đây là trùng hợp?

Nàng nhìn Nhậm Tam Hòa ngơ ngác nghĩ, chẳng lẽ hẳn biết thân thế của mình, nên nghe không quen tên gọi "Hoàng Hoa Nhi", một cái tên quê mùa đây tục khí? Đây hết thấy không phải trùng hợp?

Nhưng vì sao vừa vặn gọi là "Đỗ Quyên", mà không phải là một cái tên càng văn nhã có ý nghĩa hơn chứ?

Bỗng nhiên, trong đầu nàng xẹt qua một dòng điện nghĩ tới một khả năng, kích động thiếu chút nữa ngất đi.

Người này... Người này sẽ không phải là Lý Đôn chứ?

Đỗ Quyên nhìn chằm chằm người thợ săn trẻ tuổi, trong mắt toát ra ánh sáng nóng bỏng.

Hình như Nhậm Tam Hòa cảm giác được, nghiêng người đưa tay, từ trên tay Lâm Đại Mãnh ôm nàng qua, vừa cười hỏi hắn: "Đứa bé này như thế nào?"

Lâm Đại Mãnh gật đầu, nói: "Là một bé gái có linh khí."

Đỗ Quyên mặc kệ hai người đối đáp, chỉ lo nghĩ nên dùng chiêu số gì tới dò thám người này.

Nếu hẳn thật là Lý Đôn, nàng thật quá hạnh phúc.

Tuy rằng tuổi hai người xê xích nhiều chút, nhưng đối với người yêu nhau thì tui da căn bản không phải là vấn đề. Lại nói, Lý Đôn nhập vào người trưởng thành, Đỗ Quyên sẽ có người bảo vệ, sẽ không mặc cho người khác định đoạt.

Nàng tiếp tục suy diễn: Người bị thương ở trong núi nguyên do bị thương tạm thời không lo lắng sau đó chết, lúc này ở kiếp trước Lý Đôn cũng bị té chết, nên xuyên việt lại đây, nhập vào thân thể này.

Sau khi Lý Đôn xuyên không tới, nghĩ mình có thể xuyên việt, khẳng định Đỗ Quyên cũng có thể xuyên việt, vì thế đang ở phụ cận tìm nàng. Nhưng hẳn không biết Đỗ Quyên xuyên đến thân người nào, chỉ đành nghĩ biện pháp ở lại thôn Thanh Tuyền, chậm rãi điều tra nghe ngóng.

Hôm nay ở Hoàng gia uống rượu, nghe nói mừng năm tháng tư Phùng Thị sinh nàng trên núi, hẳn liền suy đoán nàng chính là Đỗ Quyên, cho nên mới phá lệ chú ý đến nàng.

Đỗ Quyên đối với tình tiết biên kịch của mình rất hài lòng, cảm thấy hợp tình hợp lý.

Nàng còn muốn hiểu thêm một vấn đề: Lý Đôn giúp nàng cải danh "Đỗ Quyên", có phải là đang thử nàng hay không?

Nếu như là thế, nàng nhất định phải cho chút phản ứng.

Cho phản ứng gì đây?

Nàng đem dấu OK và thắng lợi làm một lần nhưng Nhậm Tam Hòa thờ ơ. Đỗ Quyên chưa từ bỏ ý định, nghĩ rằng hẳn không thấy rõ, tưởng là trẻ sơ sinh lung tung khoa tay múa chân, lại nghĩ đến chiêu số khác, tốt nhất làm cho hẳn có thể nhận ra.

Đang suy nghĩ, chợt nghe Lâm Đại Mãnh nói: "Nhậm huynh đệ thích đứa bé này như vậy, không bằng nhận nàng làm con nuôi đi."

Thì ra, hẳn thấy Nhậm Tam Hòa tựa hồ thực thích Đỗ Quyên, ánh mắt nhìn nàng rất ôn nhu che chở, thậm chí còn mang theo một tia cung kính, bộ dáng thận trọng, so với kẻ làm cha, Hoàng Lão Thực, càng trân quý hơn nên trêu ghẹo nói giỡn.

Nhậm Tam Hòa lắc đầu liên tục nói: "Vậy sao được! Không thể như vậy."

Đỗ Quyên cũng thảm phụ họa theo nói: "Kiên quyết không thể nhận!"

Biểu hiện của Nhậm Tam Hòa càng làm cho nàng tin hẳn chính là Lý Đôn.